

Soevereiniteit & Solidariteit

E-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

**V-SB neemt deel aan de
Zevende Sociaal-Flamingantische Trefdag**

ZATERDAG 16 OKTOBER BERCHEM-ANTWERPEN

IMMIGRATIE, MULTICULTUUR EN DE LINKSE VLAAMSE BEWEGING.

Sprekers

**Ludo Abicht, Dirk De Haes, Zuhail Demir, Derwich Ferho,
Karel Sterckx, Joost Vandommele.**
Dagvoorzitter: Miel Dullaert

Van 11.00 tot 16.30. Deelnemers betalen bij inschrijving €5 (€3 voor werklozen en studenten). Wie €10 betaalt, krijgt later het uitvoerig verslagboek toegestuurd. Steunend deelnamegeld vanaf €15. Vooraf inschrijven is mogelijk op onderstaand rekeningnummer. Dranken aan civiele prijzen.

Alle praktische info op www.landdag.org

*Zaal Rubens, Statiestraat 175,
Berchem (Antwerpen)*

★ In dit nummer:

- > Trefdag: Migratie p.2
- > "Fraude is diefstal" zegt LBC p.2
- > Oosterweel: was viaduct het werkelijke probleem? p.3
- > Spandoekenoerlogje p.4
- > Beaulieu vernielt Vlaams erfgoed p.4
- > Waarom V-SB op de betoging van 23 september was p.5
- > Vlaams Steuncomité voor Baskisch Vredesproces p.7

Gespreksavond

**VLAAMS EN LINKS,
KAN DAT?**

**Het verhaal van twee links-
Vlaamse werkgroepen tussen
1967 en 1989**

**Gastspreker Marc Vincké
(Witte Kaproenen)**

**Vrijdag 26 november
Antwerpen**

(p. 8)

Inzake migratie situeren ook bij ons zich de meningen tussen de klassieke extremen van de bourgeois-democratie. Uiterst rechts hoor je luid dat we vol zitten, dat de deuren dicht moeten en dat de vreemdelingen die al hier zijn zich zo vlug mogelijk aan onze levenswijze moeten assimileren, willen ze niet uitgewezen worden. Aan de tegengestelde kant van het politieke spectrum roepen de postmoderne, libertaire en klein-linkse kosmopolieten dat grenzen voorbijgestreefd zijn en dat door iedereen binnen te laten en hun dadelijk alle rechten toe te kennen, de hele wereld op den duur zal goed komen. Zo kan het centrisme zich voorstellen als de serene stem van het gezond verstand. Die zegt dat, zeker in onze tijd van globalisering, migratie heel normaal is en goed; en dat het slechts zaak is tot een juiste migratie te komen en de personen die we nodig hebben – onder contract – aan te trekken. Omfloerst neoliberalisme – cynisch en calculerend!

Natuurlijk verwerpt ons sociaal-flamingantisme de drie beschreven posities en alles ertussen. Ons standpunt begint met een kritiek van de mondiale

politieke (= door machtige mensen gemaakte) economie, waarin de kloof tussen arm en rijk, tussen en binnen de landen van de wereld alsmaar breder wordt, met alsmaar toenemend fysiek en structureel geweld, waardoor alsmaar meer mensen "in vrijheid gedwongen" hun omgeving van geboorte verlaten. Uiteindelijk willen wij het Vlaams-nationalisme van een louter defensieve houding (het willen bewaren van een toestand die eigenlijk nooit bestaan heeft) ombuigen tot onderdeel van een groot, vernieuwd-modern project. Een project voor een participatievere vorm van democratie en een eerlijkere verdeling van rijkdom en macht, nationaal en internationaal. Een project voor een confederatie van soevereine volkeren, die elk hun eigen model van ontwikkeling kunnen uittekenen. Een project voor een vereniging van mensen waarbij ieders vrije ontplooiing de voorwaarde is voor de vrije ontplooiing van allen. Een project waardoor zowel visa als onmenselijke, massale migratie ten slotte kunnen wegvallen.

In Vlaanderen zijn er twee grote emancipatiebewegingen: de sociale beweging en de Vlaamse Beweging. Tussen beiden lijken grote tegenstellingen te bestaan, zowel communautair als sociaal-economisch. Maar het is niet omdat de Vlaamse beweging in overgrote meerderheid sociaal-economisch rechts is dat zij op communautair vlak ook zo is. De communautaire strijd waarvan de N-VA momenteel het boegbeeld is, is immers een emancipatieproces van democratische staatsvorming. En het is ook niet omdat de Vlaamse syndicale beweging in overgrote meerderheid communautair conservatief is dat zij dat op sociaal-economisch vlak ook is. Alleen een sociaal-flamingantische visie en praktijk kan de ogenschijnlijke tegenstellingen van vandaag tussen beide grote bewegingen overstijgen, wat trouwens essentieel is wil de Vlaamse bevolking haar welvaart en welzijn in een eigen democratische staat gegarandeerd zien. Op het sociale front in Vlaanderen zijn er een aantal initiatieven die vandaag belangrijk zijn in het licht van het grote rechtse offensief tegen de sociale welvaartsstaat. Er bestaat blijkbaar in Europa een misdaatsyndicaat van het grote geld, de speculanten en hun helpers in de politiek om hun hebzucht en profitaat dat ons in de huidige crisis stortte te doen betalen door de kleine man

De grootste vakbondscentrale van Vlaanderen (350.000 leden), de bedienden- en kadervakbond van het ACV, LBC-NVK, heeft op haar congres in april jl. besloten een campagne te voeren rond rechtvaardige belastingen. De LBC wil dat de staat de belastingen correct en rechtvaardig int en de inkomsten hieruit doelgericht inzet voor goede openbare diensten en voor een sociaal beleid.

"Frauderen is een sport, iedereen doet het" hoor je wel eens al lachend zeggen. 20 jaar geleden berekende Prof. Max Frank al dat de 10% laagste inkomens verantwoordelijk is voor 0,2% van de fraude. Terwijl de groep van de 10% hoogste inkomens meer dan 50% van de belastingsfraude voor haar rekening nam.

Een rechtvaardig belastingssysteem laat meer betalen naarmate je meer hebt. Daar wringt volgens LBC het schoentje. De voorbije dertig jaar zag je dat het inkomen uit kapitaal veel minder zwaar belast wordt dan inkomen uit arbeid. Het patronaat jammert dat de belastingen te hoog zijn. De LBC-afgevaardigden in de ondernemingsraden weten wel beter. Ze verwijzen naar de talloze aftrekposten. De LBC-studiedienst berekende dat de 500 grootste bedrijven in 2008 gemiddeld 13,5 procent belasting op hun winst betaalden. En hoeveel is de belasting op arbeidsinkomen?

De LBC pleit voor een vermogensbelasting boven 1 miljoen euro (40 miljoen vroegere Bfr.) vastgelegd na uitgebreide discussie in de vakbond. Deze grens betekent dat niet geraakt wordt aan de zuurverdiende spaarcenten van de werkende mensen. Dat betekent bv. dat een werknemer die per maand 250 euro of jaarlijks 3000 euro kan sparen, 333 jaar nodig heeft om 1 miljoen bijeen te harken. Het is niet normaal dat de gewone mensen belastingen betalen en de superrijken de dans ontspringen.

LBC pleit ook voor een miljonairsbelasting. In België zou dat zo'n 88.000 gezinnen 'treffen'. Met name de twee procent rijkste personen. Zij zullen er niet echt armer van worden.

Een veel gehoord argument is dat dergelijke belasting kapitaalvlucht zou veroorzaken. In Frankrijk is er een vermogensbelasting vanaf 800.000 euro. Er is inderdaad sprake van kapitaalvlucht, maar zeer beperkt. Op een geschatte aanslagbasis van 900 miljard euro is een kleine twintig miljard naar het buitenland verdwenen. In 2007 kon daardoor 150 miljoen euro aan belastingen niet worden geïnd, op een totaal van 4,4 miljard euro.

De LBC wil samen met anderen het gevecht aangaan om rechtvaardige belastingen in te voeren waarbij de allerrijksten ook hun deel bijdragen waardoor ook de belastingsdruk op de lage en lagere inkomens zou kunnen verlichten. Het een kan niet zonder het ander. "Laat het grote geld niet ontsnappen, enkele de gewone mensen betalen belastingen", zegt de LBC-affiche terecht (cfr. ledenblad Ons Recht, sept. 2010).

Mobiliteit

Oosterweelverbinding: was het viaduct het werkelijke probleem?

Het verdict is eindelijk gevallen, na meer dan een decennium onderzoeken, studies en (non-)debat en een goed jaar na de volksraadpleging in Antwerpen: de inmiddels al beruchte Lange Wapper komt er niet. De regering Peeters kiest voor een tunnel. Het heeft heel wat politiek getouwtrek gekost, vooral tussen sp.a en de N-VA, hoewel ironisch genoeg het grootste politieke slachtoffer nu oppositiepartij Open VLD blijkt te zijn: de Antwerpse afdeling van de partij rolde haast vechtend over de straat omdat een liberale schepen weigerde zijn ontslag in te dienen zoals partijvoorzitter De Croo had gevraagd. Niet dat de V-SB daar wakker van zal liggen.

Belangrijker is echter het feit dat de regering eigenlijk heeft besloten de voorliggende en fel bekritiseerde plannen van de BAM (Beheersmaatschappij Antwerpen Mobiel) toch door te voeren. Het schrappen van het viaduct was voor de media en de publieke opinie wellicht dé overwinning of dé nederlaag (naargelang het standpunt). Ten gronde maakt de keuze tussen tunnel of brug echter geen verschil op lange termijn. De kritiek op het BAM-tracé ging veel breder dan enkel het viaduct: de centrale vraag was eigenlijk of het tracé zelf wel deugde. Daar werden de afgelopen maanden heel wat cijfers over de wereld ingestuurd, cijfers die achteraf fout bleken te zijn. Zo kwam eens aan het licht in De Standaard dat de tunnel een half miljard euro duurder zou zijn dan het viaduct. Meteen stof om het protest tegen de Lange Wapper de mond te snoeren. Naderhand bleek dat cijfer volstrekt uit de lucht gegrepen, niemand kon het aantonen en de minister-

president was zelf bijzonder boos op De Standaard. Zulke gevallen van desinformatie kwamen meermaals voor. Cijfers over de kostprijs van alternatieven werden systematisch opgedreven. Aan de andere kant is er nooit duidelijkheid geweest over hoeveel het BAM-tracé dan wel precies zou kosten: niet weinig aspecten van dit tracé waren nog niet eens uitgetekend. Vooral de aansluiting van de ring in het noordoosten van Antwerpen was een groot vraagteken; voor het probleem van de quasi verdubbeling in breedte was nog geen enkele oplossing, laat staan een kostprijs gevonden. Maar dat weerhield noch de N-VA, noch Open VLD, noch CD&V zich ervan toch te beweren dat de tunnelversie duurder was.

Door de burgercomités die het BAM-tracé afkeurden werden verschillende alternatieven bedacht. Het tolvrij maken van de Liefkenshoektunnel was daar één van; onder andere de VAB stelde voor daar een tijdelijke proefperiode in te voorzien. Het Vlaams Verkeerscentrum kreeg echter van de regering zowat een verbod dat te onderzoeken. Het zogenaamde Meccano-tracé, voorgesteld door stRaten-Generaal, was het meest uitgewerkte tegenvoorstel, maar de regering weigerde simpelweg het te laten onderzoeken. Het Meccano-tracé zou het verkeer veel verder weg van de stad leiden, dwars door de haven, in plaats van vlakbij woonwijken, en dat was een grote eis van de actiecomités.

Volgens de V-SB ontbrak er in het hele debat één grote vraag: moet de toename van verkeer op de

weg zélf niet eens aangepakt worden? Door steeds meer productie te verhuizen naar lageloonlanden moet het transport over lange afstanden ook toenemen, wat betekent dat er steeds meer vrachtverkeer komt op de weg. In het kader van "Vlaanderen In Actie" van de Vlaamse Regering moet Vlaanderen uitgebouwd worden als logistiek centrum van Europa. De regering mikt daarmee op het ondersteunen van nog meer vrachtverkeer op de weg en daarmee indirect nog meer files. Ongeacht hoeveel bruggen of tunnels er bijgebouwd worden, structureel wordt het mobiliteitsprobleem niet opgelost. Een werkelijk fundamentele oplossing op lange termijn is niet te vinden in het aanleggen van nieuwe wegen, maar in een hervorming van ons

economisch systeem. Waar mogelijk moet de productie weer zo dicht mogelijk bij het afzetgebied worden teruggebracht, zodat vrachtvervoer over lange afstanden niet nodig is. En daar waar het wel nog nodig zou blijken te zijn, moet geïnvesteerd worden in moderne, beter op mens en milieu aansluitende transportmiddelen. In verschillende Europese landen wordt al geëxperimenteerd met nieuwe methodes en technologieën, maar ook vervoer per spoor zou kunnen uitgebouwd worden.

Een economie gebaseerd op de soevereiniteit van het volk is tenslotte de enige garantie op een degelijke aanpak van de mobiliteitsproblemen.

Politiek

Spandoekenoorlogje: 'kapitalisme schaadt de gezondheid'.

De linkse Vlaamse Belgisch-nationalisten stellen het voor alsof Vlaanderen, eens onafhankelijk, voor eeuwig en altijd onder de knoet van rechts Vlaanderen zal begraven worden. En dat daarom België en de PS in Wallonië voor wat tegengewicht moeten zorgen. Het is een grove miskennis van de potentieel sociale dynamiek in een zelfstandig Vlaanderen. Linkse belgicisten spelen het spel van de Belgische reactionaire francofone elite en schieten de tienduizenden Vlaamse werknemers in de rug die bij afwezigheid van een links en Vlaamsgezind alternatief hun stem geven aan rechtse partijen omdat ze België ervaren als een ondemocratische en asociale constructie.

Vlaanderen heeft een rechtse geschiedenis, maar ook een rijke sociale geschiedenis. In de geschiedenis zijn talloze voorbeelden hoe Vlaanderen zijn eigen klassenstrijd kende, hoe het socialisme in Vlaanderen ontstond, hoe Karl Marx tijdens zijn verblijf in Brussel in de 19e eeuw openlijk sympathie koesterde voor de flaminganten in de sociale strijd. Het Communistisch Manifest dat hij in Brussel schreef diende in Europa vertaald te worden in zes talen waaronder 'het Vlaams'.

Vandaag hebben we een mooi voorbeeldje in Hasselt met het spandoekenoorlogje. Op het hoofdkwartier van het ABVV-Limburg werd op de Hasseltse Ring een grote rode spandoek opgehangen vlakbij het hoofdkwartier van het Vlaamse patronaat, VOKA, met de slogan 'kapitalisme schaadt de gezondheid'. Prompt kwam er een antwoord van het VOKA onder de vorm van een (iets kleinere) spandoek met als titel 'syndicalisme schaadt de economie'.

We gaan boeiende maanden en jaren tegemoet in Vlaanderen waar rechts Vlaanderen en de linkse Belgicisten aan de lijve zullen ondervinden dat er een sociaal Vlaanderen bestaat dat steeds dichterbij de vraag komt naar een zelfstandig Vlaanderen...

erfgoed

Beulieu vernielt Vlaams erfgoed

Dezer dagen klagen de werkgevers steen en been over de 'zware' vergunningsprocedures die zij in Vlaanderen moeten doorlopen om hun projecten gerealiseerd te krijgen. Er wordt zelfs beweerd dat het Waalse ondernemersklimaat beter is geworden dan het Vlaamse. De gedelegeerd-bestuurder van VOKA vindt het zelfs zo erg dat hij afgelopen maand verkondigde 'niet langer trots' te zijn op Vlaanderen, een oord waar hij geen toekomst ziet voor zijn kinderen.

Voor veel bedrijven zit er dus niet anders op dan te delocaliseren... Beulieu bijvoorbeeld, een bedrijf dat hier te lande al zo vaak geplaagd en gepest is, heeft al jaren een vestiging in Busbeke. Over het ondernemersklimaat in dit Frans-Vlaamse dorp heeft 'Beulieu International' niet veel te klagen. De vestiging werd vorig jaar gesloten en sindsdien werd er gezocht naar een overnemer voor de bedrijfsterreinen. In het kader daarvan sloopte Beulieu – heel symbolisch – op 11 september het Kasteel van Busbeke omdat het in de weg stond. Het waardevolle kasteel is de heimat van de Vlaamse humanist en diplomaat Ogier van Busbeke die in de 16e eeuw onder meer de tulp in het Westen zou hebben geïntroduceerd. Een barbaarse daad dus, een aanslag op het Vlaamse erfgoed, maar de managers van

Beaulieu staan recht in hun schoenen: een sloopvergunning was niet vereist, ook niet voor een eeuwenoud kasteel. Want vergunningsprocedures verpesten het ondernemersklimaat. Niet?

Defensietop

Waarom de V-SB aanwezig was op de betoging van 23 september

Op 23 en 24 september jl. vond er in Gent een top van de defensie-ministers van de E.U.-landen plaats. Naar aanleiding van deze top mobiliseerden tal van verenigingen voor een tegenbetoging op 23 september. Ook de V-SB gaf present.

Een autonome Europese defensie?

Al jaren is er een belangrijke tendens onder opiniemakers om te pleiten voor een autonoom (of autonoom) Europees defensiebeleid, los (ser) van de NAVO en de Verenigde Staten. De aanwezigheid van deze tendens in de opiniebijlagen van kranten e.d. lijkt verbonden met de algemene toestand van de Europees-Amerikaanse betrekkingen; men denke nog vrij recent aan de (voorlopig) laatste Golfoorlog. Deze pleidooien zijn ook niet over heel Europa even populair, en allicht kan geen enkele staat wat dit betreft tippen aan de Belgische.

Op dit ogenblik is er nog maar weinig dat er op wijst dat een dergelijk 'onafhankelijk' Europees leger (het gedroomde eindpunt van de radicaalste eurofielen) voor morgen is. Zowel de Verenigde Staten als de ondubbelzinnigste atlantischgezinde Europese staten hebben zich hier steeds tegen verzet – zeker waar dit expliciet wordt vertaald in termen van een verhoogde Europese autonomie i.p.v. als de uitbouw van een Europese poot van de NAVO.

Dit heeft niet belet dat er de afgelopen jaren werk is geleverd aan een Europees Veiligheids- en Defensiebeleid (EVDB) – maar tegelijkertijd bleven de banden met de NAVO bestaan, en werden zij zelfs verdragsrechtelijk opnieuw bevestigd. Het EVDB mag dan ook niet worden beschouwd als de vervanger van de NAVO, maar als iets wat er bovenop komt. Van het huidige Europese politieke leiderschap valt niet te verwachten dat het daar verandering in zal brengen. In zijn voorbereidende nota pleitte minister De Crem overigens nog voor een versterking van de banden tussen de EU en de NAVO.

Europa als vredesmacht?

Maar zelfs indien de verwevenheid met de NAVO buiten beschouwing wordt gelaten, mag men zich niet miskijken op de retoriek die 'pro-Europese' kringen vaak produceren, waarin de E.U. wordt voorgesteld als vredesmacht en zowat belangeloze verdediger van de mensenrechten, in schril contrast met de oorlogszuchtige Verenigde Staten. Helaas lijkt de realiteit deze vooronderstelling niet te bevestigen. De Verenigde Staten hebben geen patent op imperialisme; ze hebben het zelfs niet uitgevonden.

Hoewel het hier een informele bijeenkomst betrof, zaten de hoogwaardigheidsbekleders uiteraard niet bijeen om louter gezellig te keuvelen en bij te praten over hoe het met vrouw en kinderen is gesteld. Een klein jaar geleden is immers het Verdrag van Lissabon ten langen leste in werking getreden, en dit heeft de weg naar een verdere militarisering van Europa nog meer opengesperd. Alle lidstaten zijn er nu immers toe gebonden hun militaire 'te verbeteren' (vermogens (art. 49, sectie c, overgenomen uit het Grondwettelijk Verdrag). Ze zijn m.a.w. verplicht om zich te bewapenen. Javier Solana, de 'buitenlandman' van de EU ten tijde van de onderhandelingen van dit verdrag, had overigens reeds zeer duidelijk opgeroepen om de budgetten voor defensie te verhogen – en uiteraard gaat het hier om geld dat niet voor andere, nuttigere doeleinden (SZ, gezondheidszorg, onderwijs,...) kan worden gebruikt.

De voornaamste stimulans voor de EVDB lijkt veeleer het streven naar het veiligstellen van de concurrentiepositie van de Europese wapenindustrie. Deze doelstelling wordt ook niet echt zorgvuldig verholen. Men denke in dat verband aan het rapport (mei 2004) van de Groep van Personaliteiten, een samenwerkingsverband tussen Europese functionarissen en de wapenindustrie. Dit alles zorgt uiteraard voor spanningen tussen de EU en de NAVO – het zou zinloos zijn dat te ontkennen. Maar nogmaals: dit heeft vooralsnog geen aanleiding gegeven tot een breuk.

Afghanistan

Afghanistan vormt op dit ogenblik zowat het heetste hangijzer. De V.S. zijn immers vragende partij voor een grotere Europese militaire inbreng in de huidige bezetting. Zowel in Europa als in de V.S. ligt deze oorlog echter steeds vaker onder vuur (excusez-le-mot): de NAVO-bombardementen hebben reeds duizenden onschuldige levens geëist (wat de populariteit van de interventie ter plekke niet ten goede komt), terwijl de slaagkansen van een militaire oplossing ten voordele van de V.S. steeds verder lijken te slinken.

Zowat alles lijkt uit de kast te worden gehaald om de bevolking ertoe aan te zetten deze onderneming alsnog te steunen, met als (voorlopig?) dieptepunt de beruchte cover van Times, met de foto van een

Afghaanse vrouw wier neus was afgehakt door een talibanleider omdat zij de moed had gehad haar schoonfamilie, die haar mishandelde te ontvluchten. De bijhorende tekst luidde: "What happens if we leave Afghanistan" (Wat er gebeurt indien we Afghanistan verlaten). De bedrieglijkheid hiervan hoeft amper betoog: geloven dat de westerse aanwezigheid gemotiveerd wordt door medelijden met het lot van de Afghaanse vrouw zou wel zeer naïef zijn. Daarvan getuigt de steeds grotere bereidheid om 'gematigde' talibanleiders bij de macht te betrekken. Hoeft het nog herhaald dat de Amerikaanse interesse in het gebied allicht meer te maken heeft met de strijd om de controle over dit gebied, in het bijzonder in het kader van de controle over de mondiale energieroutes en de geopolitieke concurrentiestrijd met Rusland en China, dan met een recente passie voor mensenrechten.

Maar ook dat de westerse militaire aanwezigheid de Afghaanse vrouwen onbedoeld vooruithelpt, valt te betwijfelen. Afghaanse verdedigsters van de vrouwenrechten, zoals Milalai Joya of Miriam Rawi, durven dit alvast te betwijfelen: "Nu staan wij tegenover drie vijanden: de bezettingstroepen, hun handlangers in de regering en de Taliban. Daarom moeten die troepen van de VS en de Navo zo snel mogelijk weg uit Afghanistan. Dan blijven er nog twee vijanden over. Dat is al iets makkelijker. En als de VS niet langer honderden miljoenen dollar doorsluizen naar de warlords, dan stort hun rijk als een kaartenhuis in elkaar. [...] Vrouwenrechten komen niet uit de loop van een geweer. Ze komen niet door fosfor- en clusterbommen of verarmd uranium. Of door onschuldige mensen plat te bombarderen. In de voorbije acht jaar werden er vier keer meer gewone burgers dan Talibanstrijders vermoord door de bezettingstroepen. Miljoenen Afghanen lijden onder de onveiligheid, de armoede, de werkloosheid en onrechtvaardigheid. Zelfs in Kaboel zijn we niet veilig. Natuurlijk kwam er hier en daar een symbolische verandering. In het parlement zitten 68 vrouwen, maar de meeste zijn aangeduid door de fundamentalisten en de warlords. De groeiende onveiligheid zorgt er ook voor dat weinig meisjes naar school gaan. Zij riskeren verkracht of ontvoerd te worden. De zoon van een parlamentslid verkrachtte een meisje maar zijn vader zorgde er voor dat hij snel weer vrij kwam. Door wat jullie te zien krijgen op tv en in de kranten denken jullie natuurlijk dat alleen de Taliban misdaden pleegt." (De Wereld Morgen, 24/02/2010)

Of Miriam Rawi van de Revolutionaire Beweging van de Afghaanse Vrouwen, die nog in februari Vlaanderen bezocht: "Naar mijn mening willen de

VS de Taliban helemaal niet weg. Het westen speelt een dubbel spel. Ze gebruiken de Taliban wanneer ze hen kunnen gebruiken en bevechten hen als het nodig is. Fundamentalisme speelt hierin geen rol. We hebben nu al een fundamentalistisch regime. En dat wordt gesteund door de VS en andere Westerse landen. De regering van Karzai zit vol met mensen met een duister politiek verleden en regelrechte warlords. De Afghaanse bevolking leeft tussen twee vijanden; het eigen regime en de buitenlandse troepen. Vrouwelijke Amerikaanse bevelhebbers stuurden ons ooit een mail met de mededeling dat ze de vrouwen willen helpen. Ons antwoord hierop is dat de aanwezigheid van VS troepen ons op geen enkele manier helpt. Vrouwen zijn even bang van de NAVO als van de Taliban."

(<http://www.vredesactie.be>)

Conclusie

De oorlog in Afghanistan is een straatje zonder eind geworden. Talloze levens werden en worden onnodig verspild, en dat geldt ook voor de middelen die elders konden worden ingezet. In plaats van vrede te brengen, heeft de onveiligheid zich de afgelopen drie jaar enkel uitgebreid; zelfs buurland Pakistan wordt er direct door gedestabiliseerd. Er is geen reden om te denken dat een verhoogde Europese deelname aan dit project enig soelaas zou brengen.

Op dit ogenblik draagt het Belgisch leger reeds zijn steentje bij aan de bezetting van Afghanistan. Onder de regering-Leterme II werd het Belgische troepenaantal ter plekke zelfs verhoogd, en werd de aanwezigheid verlengd tot 2011. Een van de positieve gevolgen van de huidige impasse waarin de regerings(pre)formatie zich nu bevindt, is dat deze aanwezigheid alvast nog niet geïntensiveerd is kunnen worden. Want geen van de regeringspartijen lijkt van plan de ingeslagen koers te zullen wijzigen. Ook van de N-VA valt op dit ogenblik geen overdreven kritisch geluid te vinden, getuige haar reactie bij monde van kamerlid Luc Sevenhans op de oproep van verschillende organisaties om zich uit te spreken voor een terugtrekking van de Belgische troepen uit Afghanistan (De Wereld Morgen, 11 juni 2010).

Het zal daarom noodzakelijk zijn om de druk op de politieke (en andere) wereld te blijven opvoeren. Vlaanderen mag geen instrument zijn ten dienste van de belangen van de wapenindustrie en energiebedrijven – of het nu Amerikaanse dan wel Europese zijn.

(Onze excuses voor het onnodige veelvuldige gebruik van het woord 'warlords', waar de geraadpleegde bronnen ook gewoon de term 'krijgsheren' hadden kunnen gebruiken.)

Vorige maand werd vanuit Vlaamsgezinde hoek het Vlaams Steuncomité voor een Baskisch Vredesproces (VSBV) opgericht dat de Basken wil ondersteunen in hun zoektocht naar vrede. Het spreekt vanzelf dat de V-SB deze nieuwe uiting van Vlaams-Baskische solidariteit ten volle steunt en steeds bereid is om er mee vorm aan te helpen geven.

Het VSBV treedt in de voetsporen van een reeds decennialange Vlaamse solidariteit met de Basken en wenst geïnteresseerden dan ook op de hoogte te houden van diverse Baskische initiatieven en het verdere verloop van het vredesproces. Het wil ook niet bij de pakken blijven zitten door zelf initiatieven te ontwikkelen om het Baskische vredesproces in Vlaanderen onder de aandacht te brengen.

In haar eerste nieuwsbrief verwijst het VSBV naar de Verklaring van Brussel en de Mitchell-principes die gesteund worden door de Baskische soevereïnisten, inclusief ETA:

De Mitchell-principes zijn zes basisregels, opgemaakt door de Amerikaanse senator voor de Democraten, George Mitchell, ten tijde van de onderhandelingen tussen de Ierse en Britse regeringen en politieke partijen. De Basken scharen zich achter deze principes:

- * Behandelen van politieke kwesties met democratische en uitsluitend pacifistische methoden;
- * Totale ontwapening van paramilitaire organisaties;
- * Deze ontwapening moet door een internationale commissie geverifieerd worden;
- * Verwerpen van het gebruik van geweld, of het dreigen daarmee, om het resultaat van gesprekken tussen alle betrokken partijen te beïnvloeden;
- * Zich houden aan elk akkoord dat bereikt wordt in onderhandelingen tussen alle betrokken partijen en enkel grijpen naar democratische en uitsluitend pacifistische methoden om aspecten van een akkoord waarmee men het niet eens is, te proberen te wijzigen;
- * Einde van het straatgeweld en effectieve stappen ondernemen om dergelijke acties te voorkomen.

De Verklaring van Brussel (Verklaring door Internationale Leaders in Conflictoplossing en Vredesprocessen):

Wij, ondergetekenden, verwelkomen en loven de voorgestelde stappen en het nieuwe publieke engagement van de Baskische independentisten (Ezker Abertzalea) om "uitsluitend politieke en democratische methoden" te hanteren en "geweld volledig uit te sluiten" om hun politieke doeleinden te bereiken.

Volledig uitgevoerd, kan dit engagement een grote stap betekenen om het laatste conflict in Europa te beëindigen. Wij nemen kennis van de verwachting dat er in de komende maanden een situatie kan ontstaan waarin het engagement tot pacifistische, democratische en niet-gewelddadige methoden, een onomkeerbare realiteit kan worden. Met dit doel voor ogen, roepen wij ETA op dit engagement te ondersteunen door een permanent en volledig verifieerbaar staakt-het-vuren af te kondigen.

Een staakt-het-vuren zou, mits een adequate respons van de Spaanse regering, nieuwe politieke en democratische inspanningen de kans geven vooruitgang te boeken toelaten, zou toelaten dat geschillen opgelost worden en zou een duurzame vrede mogelijk maken.

Ondertekend:

- * Stichting Nelson Mandela
- * Desmond Tutu: aartsbisschop, Nobelprijs van de Vrede, Zuid-Afrika
- * Frederik Willem de Klerk: oud-president, Nobelprijs van de Vrede, Zuid-Afrika
- * Mary Robinson: oud-presidente van Ierland
- * John Hume: Nobelprijs van de Vrede, betrokken in het Ierse Goede Vrijdagakkoord
- * Albert Reynolds: ex-premier van Ierland
- * Jonathan Powell: oud-kabinetschef van de Britse ex-premier Tony Blair
- * Nuala O'Loan: eerste ombudsvrouw bij de Noord-Ierse politie
- * Raymond Kendal: oud-Secretaris Generaal van Interpol
- * Betty Williams: Nobelprijs van de Vrede, Ierland
- * Denis Haughey: assistent van John Hume
- * Aldo Civico: Directeur van het Centrum voor Internationale Conflictoplossing aan de Universiteit van

Columbia

- * Sheryl Brown: Directrice van Virtuele Diplomatie, Amerikaans Instituut voor de Vrede, Washington DC
- * Andrea Bertoli: Directrice van het Instituut voor Conflictanalyse en -oplossing, Universiteit George Mason, Washington DC
- * Alan Smith: Unesco-leerstoel in Vredeseducatie, Universiteit van Ulster
- * Christopher Mitchell: Professor Emeritus Conflictonderzoek, Instituut voor Conflictanalyse en -oplossing.
- * John P. Linstrot: Instituut voor Internationale Vredesonderzoek, Oslo
- * Hurst Hannum: Professor Internationaal Recht. Flechter School voor Recht en Diplomatie, Tufts Universiteit, USA
- * Jon Etchemendy: Rector Stanford Universiteit
- * William Kelly: Archief van de Humanistische Kunst, Australië

De V-SB wenst de initiatiefnemers te feliciteren met deze solidariteitsbetuiging met onze Baskische kameraden en zal het niet nalaten dit initiatief met grote interesse op te volgen.

Meer info op: www.bloggen.be/vsbv (voorlopige blog), Facebook en binnenkort op www.vsbv.org.

Lidmaatschap

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

26 NOVEMBER 2010: V-SB organiseert een gespreksavond met Marc Vincké, medeoprichter Werkgroep De Witte Kaproenen.

Vlaams en links, kan dat?
Het verhaal van twee links-Vlaamse werkgroepen tussen 1967-1989

Links en Vlaams: voor velen een contradictio in terminis, voor anderen een logische noodzaak. Hoewel deze politieke visie binnen de rechterzijde van de Vlaamse beweging en het belgicistische deel van de linkse en progressieve beweging traditioneel onderbelicht blijft en zelfs bewust genegeerd wordt, is het links-flamingantisme in de Vlaamse politiek steeds aanwezig geweest en lag het zelfs mee aan de basis van het Vlaams-nationalisme. Marc Vincké, medeoprichter van de marxistisch-flamingantische Werkgroep De Witte Kaproenen (1967-1985) en nadien ook actief in de Werkgroep Arbeid (1972-1989) zal de geschiedenis schetsen van het links-flamingantisme in de periode 1968-1989, waarbij hij vooral aandacht zal schenken aan het verhaal van deze werkgroepen die poogden tot een nieuwe synthese te komen tussen de Vlaamse en de socialistische beweging. Het vertrekpunt daarbij is een stand van de bronnen.

Afspraak op vrijdag 26 november 2010, vanaf 19u30 in het ADVN, Lange Leemstraat 26, 2018 Antwerpen.
Info: www.v-sb.net of info@v-sb.net

VOLGENDE
V-SB-
VERGADERING

Vrijdag
15 oktober 2010

Brussel
Vlaams Huis
19u

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

Rekeningnummer

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net